

главѣтъ отъ прѣдмѣта, и простирамы си рѣцѣтъ; еднѣтъ по-малко, а другѣтъ по-много съ отворены длани, като чему не давамы да приближи.

180. Кога ся страхувамы, сгнѣвамы малко рѣцѣтъ си назадъ съ длани нѣколко прѣкривены, и съ прѣстыты малко разрядены.

181. Кога пытамы, простирамы дѣсницѣтъ си тихо, или и съ силно мърданіе съразмѣрно съ душевицѣтъ страсть, и съ длань нѣколко прѣкривенѣ.

182. Кога ся радовамы, мърдамы си рѣцѣтъ еднѣ по другѣ спорядъ прѣдмѣта на радостѣтъ.

183. Кога скѣрбимъ, оставамы по нѣкогажъ рѣцѣтъ си увисѣжлы, а по нѣкогажъ крѣстосаны на гърды ты, или ты издигамы малко съ прѣплетены прѣсты, а главѣтъ малко наведена къмъ дѣсното рамо.

184. Кога ся гнѣвимъ, простирамы си рѣцѣтъ и затварамы дланиты съ стѣснѣжы прѣсти.

185. Кога прощавамы, мърдамы си рѣцѣтъ малко на долу съ длань малко прѣкривена.

186. Кога ся чюдимъ, издигамы рѣцѣтъ съ длани малко прѣкривены.

187. Кога укротявамы слышятели, мърдамы си дѣсницѣтъ на долу на горѣ съ длань отворенѣ и обѣрицѣтъ на долу.

188. Тыя сѣ по-главныты правила за тѣлодвиженіята на вѣтіята; а защото всякоя душевна страсть си има и различенъ стѣпень, за това и тѣлодвиженіето трѣбва да е съразмѣрно, и освѣтъ това и съобразно съ мѣстото, и спорядъ лицата, къмъ които говоримъ.

189. Още, трѣбва да знаемъ, че въ словото ся случать думы, които прѣдставлявать нѣкои дѣйствія чрѣзъ тѣлесны движенія, като: *удрямъ, рѣжѣмъ, пробуждамъ, поси-чямъ* и другы, които не трѣбва да подражава вѣтіята-та и да ги прѣдставлява чрѣзъ тѣлодвиженіе.

190. Най-послѣ движеніето на рѣцѣтъ трѣбва да наченва и да трае, до гдѣто трае смысла на всяко отъ горниты обстоятелства, и рѣцѣтъ не трѣбва да ся издвигать ни по-горѣ отъ очитѣ, ни по-долѣ да ся снемать отъ гърдыты, или отъ пояса. Въ всячко, що ся каза до тука, имай за главно правило скромностьѣ и умѣренностьѣ.

Край.